

ΛΥΡΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ καὶ μαμουραγιὸ ἐκάναν παηγγύοι
πετάμενα ἢ παλεύοντα μέσ' τὸ λιοπύρι
καὶ κάθε λιθαρότοπος ἢ ξέφωτο ἢ χωράφι
λαμποκοποῦσε ἠλιόκρουστο σάνπως χουσάφι
κι' ἀχνούς ἀσημοκάπνιστους καὶ μαργαρένια θάμπη
ἐβγάναν στήν ἀνάσα τους οἱ λαγκαδιῆς κ' οἱ κάμποι,
πολύδενδροι, πολύφυλλοι καὶ καλοκαρπημένοι
κι' ἀράθυμοι σὰν νειόπαντοη γυναῖκα βαρεμένη.

Τέτοιο τὸ θέρο ἐσφάνταζε κι' ὁ Μέρμηρας τὸ ἐθώρει
μὲ τὴν ψυχὴν του πρόσχαρη κι' ὁ νοῦς του τὸ ἀνιστόρει
πανώρησ' γιατί ἡ μοναξιὰ τὴ στόχασι ἔτσι κάνει
καλογνωμοῦσα κ' ἡμερην. Ὡς τόσο ἀπὸ μιὰ σιάνη
βγαινάμενο κάθε πουρνὸ τσοπάνη κάποιον
ἔβλεπε, γέρο κι' ἀχαμνὸ καὶ μὲ κουφάρι σάπιον,
ὁποῦ μὲ βίωσι παίονοντας τὸ κατηφόρι
σιὰ δένδρα ἐμπρὸς ἐστέκειτο καὶ γροιαστικὰ τὰ ἐθώρει
σάν πως ν' ἀναγαλλιᾶζετο κ' ἐχαροκόπει.
ποῦ δεντρομάνων εἴχασιν ἐκεῖν' οἱ τόποι
κ' ἐβλάσταιναν κ' ἐκάρπαιναν τοῦ ἀνθρώπου οἱ κόποι,
καὶ σάν πως νὰ εὐχολόγαγε μὲ καλωσύνη
τὴ γῆ ποῦ τὰ ἐλέη της πλοῦσια μᾶς δίνει.

Κι' ὁ Μέρμηρας στοχαστικὸν γιὰ τοῦτο ἐπίστειπέ τον
κ' ἐπὶ ταντοῦ στὴ σιάνη του ἐγύρευέ τον
ἀπάντεχος ν' ἀκούσῃ του λόγια μὲ νοῦ καὶ κρίση.
Κι' ὅταν τὸν καλογνώρισε κότισε νὰ ὤωτήσῃ:
γιατί μ' ἀγάπη κάθε ἀγγὴ κυτοῦσε
τὰ δένδρα κι' ἀναγάλλιαζε κ' εὐχολογοῦσε;
Καὶ γροιαστικὰ ἀποκρίθη του τότες ὁ γέρος:
— Διαλέγω πρὸς ἀνάγκη μου ἀπόσκιο πάντα μέρος.